

Mati so prišli ravno v vežo, ko ga pripeljejo domov. V prvem hipu niti umeti niso mogli, kaj naj to pomeni. Ko pa ugledajo Pepčka krvavega, jim zastane sapa in od strahu ne vedo, kaj naj store. Hitro pridejo še oče in drugi domači in ga začno drgniti s snegom. Čuteč mrzli sneg pogleda Pepček okrog sebe. Zajoka, ker ga je bolela glava. Spravijo ga v posteljo in mu obvežejo z mokro ruto vso glavo. Več dni je moral ostati doma, kajti rana na glavi je utegnila biti še nevarna.

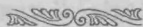
Potem pa, ko je ozdravil, je slišal marsikatero iz očetovih ust.

Pa še kaj hujšega bi bilo, da ga niso že same sani kaznovale za nepokorščino. Oče so že nekaj tipali tam okrog peči, kjer je kotiček za biče in podobne stvari... Pepčku je postajalo vroče, a oče so se usmilili in molče odšli vun...

* * *

Danes pa se ga zopet loteva želja po saneh. Rad bi jih videl, kakšne so kaj; če so res še bolj razbite, kot je bila njegova glava, kakor so se izrazili oče. Toda najti jih mora. Ne misli se sicer iti drsat, samo sani bi rad videl, one nesrečne sani, ki so se zaletete v drevo. Prijel bi jih in zagnal kam, da bi se vse razletele in ga nikdar več ne zapeljale v nesrečo.

Taras Vaziljev.

Po zimi.

Zunaj mrzel snežec pada,
Za pečjo je pa gorko;
Ptic nebroj tam zunaj strada,
Ki vas prosijo lepo:

„Dajte nam sedaj živila,
Ko vam je napolnjen hram!
Ko pomlad se bo vrnila,
Bomo hvalo pele vam...“

Osojski.

